

Súd: Okresný súd Vranov n/T
Spisová značka: 13C/92/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8814200341
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Anna Monoková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2016:8814200341.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudkyňou Mgr. Annou Monokovou v právnej veci žalobcu: CASH COLLECTORS SK s.r.o., Mlynské Nivy 49, 821 09 Bratislava, IČO: 44 703 015, zast. Havel, Holásek & Partners s.r.o., advokátska kancelária, Mlynské Nivy 49, 821 09 Bratislava, IČO: 36 856 584 proti žalovanému: E. V.X., X.. XX.XX.XXXX, L. Y. X. V., V..Č.. X. X. H., zast. opatrovníkom Občianskym združením Združenie na ochranu občana spotrebiteľa- HOOS, Námestie Legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 176 778, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: 1. Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ, 93 037 Lehnice 725, IČO: 42 264 154, 2. Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, Šafárikovo nám. 7, 811 02 Bratislava zast. JUDr. Bohdan Jakubis, advokát, Dobrovičova 13, 811 09 Bratislava o zaplatenie 1021,43 eur s prísl. takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 466,62 eur, úrok z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 466,62 eur od 21.11.2011 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Čo do zvyšku žalobu z a m i e t a.

Vo vzťahu žalobca a žalovaný žiadny z účastníkov n e m á právo na náhradu trov konania.

Vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného v 1. rade a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného v 2. rade sa náhrada trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Žalobca sa podanou žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 17.01.2014 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1021,43 eur spolu s úrokom vo výške 18,40% ročne zo sumy 1021,43 eur od 21.11.2011 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 1021,43 eur od 21.11.2011 do zaplatenia a náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnila tým, že žalovaný uzatvoril dňa 22.11.2006 so spoločnosťou R. R., C..R.. zmluvu č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“), ktorej súčasťou boli Všeobecné obchodné podmienky R. R. účinné od 1.8.2002 (ďalej len „Všeobecné obchodné podmienky“), Osobitné obchodné podmienky R. R. pre poskytnutie úverov a povolených prečerpaní účinné od 01.02.2006 (ďalej len „Úverové podmienky“) a Sadzobník poplatkov Slovenskej sporiteľne (ďalej len „Sadzobník poplatkov“). Žalovaný sa v zmysle zmluvy oboznámil so Všeobecnými obchodnými podmienkami, Úverovými podmienkami a Sadzobníkom poplatkov a súhlasil s nimi. Na základe zmluvy bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 1646,42 eur (ďalej len „úver“), ktorý sa žalovaný zaviazal splácať pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 44,41 eur, pričom dátum splatnosti prvej splátky bol určený dňom 20.12.2006 a konečná splatnosť úveru bola určená dňom 20.11.2011. Splatnosť splátok bola dohodnutá mesačne vždy k 20. dňu v mesiaci. Žalovaný sa zaviazal splácať úver podľa článku I. zmluvy, kde je uvedená výška úveru, úroková sadzba, poplatok za poskytnutie úveru, poplatok za správu úveru, výška splátok, periodicita splátok, splatnosť prvej splátky, konečná splatnosť úveru, splatnosť úrokov, úrok

z omeškania, spôsob splácania, číslo účtu a iné základné podmienky splácania (ďalej len „Základné podmienky“). V zmysle Základných podmienok si zmluvné strany dohodli poplatok za správu úveru vo výške 1,99 eur mesačne. Výška úrokovej sadzby ako odplaty za poskytnutý úver (ďalej len „úroková sadzba“) bola dohodnutá vo výške 18,40% ročne, ktorá bola dohodnutá ako pevná. V zmysle zmluvy si zmluvné strany dohodli ročnú percentuálnu mieru nákladov vo výške 23,01% ročne. Podľa zmluvy, Všeobecných obchodných podmienok a Úverových podmienok sa zmluvné strany dohodli, že z došlých súm veriteľ najskôr uhradí splatné poplatky a náklady súvisiace s úverom, úroky z omeškania, úroky a istinu, a to v tomto poradí. Žalovaný sa v zmysle Všeobecných obchodných podmienok zaviazal uhradiť aj náklady, ktoré vzniknú v prípade porušenia jeho zmluvnej povinnosti, najmä náklady na mimosúdne a súdne vymáhanie. Žalovaný využil možnosť čerpať úver od Slovenskej sporiteľne, avšak podmienky pre splácanie riadne nedodržiaval a dostal sa so splácaním do omeškania, ktorá ho na túto skutočnosť upozorňovala a vyzývala ho na úhradu jeho splatných záväzkov. Slovenskej sporiteľni vznikla pohľadávka voči žalovanému na sumu celkom 3974,13 eur, ktorá pozostáva z istiny úveru po splatnosti vo výške 3471,76 eur a z úrokov z omeškania z nezaplatených splátok vyčíslených od prvého dňa omeškania žalovaného so splácaním jeho záväzku do dňa postúpenia predmetnej pohľadávky, t.j. do 26.10.2010, na sumu 502,37 eur. Slovenská sporiteľňa a spoločnosť Havel, Holásek & Partners uzatvorili dňa 21.10.2010 v súlade s ustanovením § 524 a nasl. OZ zmluvu o postúpení pohľadávky č. 0918/2010/CE, na základe čoho predmetná pohľadávka s účinnosťou od 26.10.2010 na uvedenú spoločnosť R. R. oznámila postúpenie pohľadávky žalovanému doporučeným listom zo dňa 12.11.2010. Uvedená spoločnosť uzavrela dňa 01.12.2010 zmluvu o postúpení pohľadávok so žalobcom, na základe ktorej prešla pohľadávka zo zmluvy, jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Uvedená spoločnosť oznámila postúpenie pohľadávky žalovanému oznámením zo dňa 3.1.2011, ktorým ho zároveň vyzvala na okamžitú úhradu pohľadávky. Ďalej žalobca uviedol, že neprikladá k návrhu zmluvy o postúpení pohľadávky, nakoľko predložené oznámenia o postúpení pohľadávky o odkazom na judikát Najvyššieho súdu SR R 119/2003 bez ďalšieho zakladajú aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Žalobca sa domáha zaplata len nepremičaných splátok, ktorých konečná splatnosť nastala v zmysle čl. I Zmluvy dňa 20.11.2011 s tým, že pri uvedených splátkach ešte neuplynula premlčacia doba. Vzhľadom na vyššie uvedené si žalobca uplatňuje pohľadávku vo výške 1021,43 eur, ktorá pozostáva z 23 nepremičaných splátok, každá vo výške 44,41 eur a príslušenstva. V zmysle základných podmienok Zmluvy bol medzi zmluvnými stranami dohodnutý zmluvný úrok vo výške 18,40% ročne, preto má žalobca právo žiadať od žalovaného zmluvný úrok v dohodnutej výške. Zároveň si uplatnil úrok z omeškania v zákonnej výške, a to 9,25% ročne

Súd vykonal šetrenie pobytu žalovaného a keďže nezistil iný jeho pobyt uznesením zo dňa 27.05.2014 č. k. 13C/92/2014-40 mu ustanovil opatrovníka na zastupovanie v konaní.

Opatrovník žalovaného vzniesol námietku premlčania.

Vedľajší účastník na strane žalovaného v 1. rade oznámil podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 05.06.2014, že vstupuje do konania na strane žalovaného s tým, že v ďalšom citoval ust. § 93 ods. 2,3,4 Občianskeho súdneho poriadku, ako aj ust. § 25 ods. 1 písm. a) č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Vedľajší účastník na strane žalovaného v 2. rade oznámil vstup do konania podaním doručeným súdu dňa 08.09.2014 s tým, že vstupuje podľa § 93 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku do konania na podporu žalovaného.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a jej prílohami, písomným vyjadrením opatrovníka žalovaného, špecifikáciou žalovanej sumy spolu s prílohami, prednesom právneho zástupcu žalobcu a zistil nasledovný skutkový stav:

Opatrovník žalovaného v písomnom vyjadrení zo dňa 15.06.2014 uviedol, že žalobcom uplatňované právo je právom zo spotrebiteľskej zmluvy. V takomto prípade je potom nevyhnutné na predmetnú vec aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva transportované do nášho právneho poriadku s cieľom harmonizovať slovenské zmluvné právo so zásadami komunitárnej úpravy ochrany spotrebiteľa. Okrem ustanovenia § 52 ods. 2 OZ je potrebné poukázať aj na ust. § 54 ods. 1 OZ, v ktorom je uvedený zákaz, aby sa zmluvné podmienky spotrebiteľských zmlúv odchyľili od Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa a zakazuje sa, aby sa spotrebiteľ vopred vzdal práv, ktoré mu zákon priznáva alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Ide o zákonný zákaz, ktorého porušenie má za následok neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 OZ. Ust. § 52 ods. 2 OZ možno teda subsumovať pod ust. § 54 ods. 1 OZ, ktoré má širší záber. V ďalšom uviedol, že v zmysle § 54 OZ navrhuje posúdiť absolútnu neplatnosť nevýhodnejších zmluvných podmienok oproti zneniu OZ, vrátane inštitútov akými sú odstúpenie od

zmluvy, premlčanie, strata výhody splátok atď. Následne citoval ust. §54 OZ. Zmysel citovaného ustanovenia je v tom, že aj keď spotrebiteľ súhlasí, aby sa jeho právny vzťah s dodávateľom riadil na základe § 262 ods. 1 ObZ režimom obchodného kódexu, nemôže si privodiť zhoršenie svojho právneho postavenia, ktoré mu garantuje Občiansky zákonník. Zmluvná podmienka koncipovaná v rámci preformulovanej štandardnej zmluvy spotrebiteľa nezaväzuje, pokiaľ je formulovaná nevýhodnejšie oproti právnej úprave podľa OZ. Ide o tzv. jednostrannú kogentnosť ustanovení OZ v záujme vyššej ochrany spotrebiteľa pri preformulovaných štandardných zmluvách. Z uvedeného teda vyplýva, že nie je možné akceptovať argumentáciu žalobcu o posudzovaní premlčania podľa noriem Obchodného a nie Občianskeho zákonníka. Preto vznáša námietku premlčania a navrhuje žalobu zamietnuť.

Právny zástupca žalobcu vo svojom prednese uviedol, že čo sa týka vyjadrenia opatrovníka žalovaného poukazuje na to, že tento vzniesol námietku premlčania s odkazom na to, že premlčanie je potrebné posudzovať podľa noriem Občianskeho zákonníka. Opatrovník žalovaného vychádzal zrejme z ostatnej novely Občianskeho zákonníka, ktorá nadobudla účinnosť 12.06.2014 a to z §52, avšak toto ustanovenie nie je možné na tento daný právny vzťah aplikovať, nakoľko žaloba bola podaná v danej veci ešte 17.01.2014.

Právny zástupca žalobcu v písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 15.01.2016 v časti A) špecifikácia do dátumu 21.10.2010 uviedol, že žalobca uzatvoril dňa 22.11.2006 so spoločnosťou R. R., C..R.. (Ď. Z. „ R.) Zmluvu o splátkovom úvere. V súlade so zmluvou sa R. zaviazala poskytnúť žalovanému úver vo výške 1646,42 eur a to jednorázovo a bezhotovostne. Žalovaný čerpal úver v plnej výške dňa 22.11.2006. V zmysle zmluvy sa žalovaný zaviazal zaplatiť R. za úver dohodnutý úrok vo výške 18,40% ročne (ďalej len „úrok“). Úroková sadzba bola dohodnutá ako pevná do konečnej splatnosti úveru. Splatnosť úrokov bola v zmluve dohodnutá mesačne a to vždy v posledný deň kalendárneho mesiaca. V zmysle čl. 5.2 Úverových podmienok sa zmluvné strany dohodli, že splatné úroky a poplatky sa dňom ich splatnosti stávajú súčasťou istiny. Úroky sa stávali súčasťou istiny len do dňa postúpenia pohľadávky, teda do dňa 21.10.2010, od tohto dňa počítané neboli. Čo sa týka poplatkov uviedol, že R. a žalovaný si v zmluve dohodli, že žalovaný nie je povinný zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru, takže úver bol poskytnutý bez poplatku. R. a žalovaný si v zmluve dohodli poplatok za správu úveru a to vo výške 1,99 eur mesačne, ktorý sa od 01.10.2010 zmenil na sumu 2,99 eur mesačne, poplatok za správu úveru bol splatný vždy ku koncu mesiaca a v zmysle čl. 5.2 Úverových podmienok sa splatné poplatky stávali súčasťou istiny. V zmysle čl. 16 Všeobecných obchodných podmienok bol žalovaný povinný zaplatiť aj iné poplatky, ktoré neboli určené v zmluve a to v zmysle Sadzobníka. Tieto poplatky sa dňom ich splatnosti v zmysle čl. 5.2 Úverových podmienok stávali súčasťou istiny. Poplatky boli účtované do dňa postúpenia pohľadávky. K úrokom z omeškania uviedol, že v zmysle čl. 6.6 a 6.9 Úverových podmienok bol žalovaný povinný z omeškaných splátok zaplatiť SLSP úroky z omeškania a to vo výške určenej R. zverejnením. V zmysle prehľadu úrokových sadzieb bola do dňa 14.01.2009 použitá sadzba úroku z omeškania vo výške 26,40% ročne a od 15.01.2009 sadzba úroku z omeškania vo výške 8% ročne. V zmysle zmluvy bol žalovaný povinný splácať úver v mesačných splátkach vo výške 44,41 eur, pričom prvá splátka bola splatná dňa 20.12.2006 a posledná splátka dňa 20.11.2011. Žalovaný uhradil celkovo sumu vo výške 62,21 eur (1964,5 Sk), pričom prvýkrát v omeškaní bol už s 1.splátkou vo výške 43,68 eur (1316 Sk), ktorú neuhradil riadne a včas

(v deň splatnosti uhradil 16,50 Sk). V zmysle čl. 5.4 Úverových podmienok sa úhrady žalovaného započítavali nasledovne: na splatné poplatky a náklady R. súvisiace s úverom, úroky z omeškania, úroky, istina. Úhrady v celkovej výške 1964,50 Sk boli v sume 41,90 Sk započítané na splatný úrok z omeškania a v sume 1922,6 Sk na istinu úveru. Čo sa týka špecifikácie sumy 3974,13 eur ku dňu 21.10.2010 uviedol, že táto suma pozostáva z istiny vo výške 3471,76 eur a z vyčíslených úrokov z omeškania do dňa 21.10.2010 vo výške 502,37 eur s tým, že v ďalšom bol uvedený výpočet istiny a úrokov z omeškania. K časti B) špecifikácia od dátumu 21.10.2010 uviedol, že žalovaný nevykonal žiadnu úhradu. Žalobca žiada okrem žalovanej sumy 1021,43 eur priznať aj príslušenstvo a to zmluvný úrok vo výške 18,40% ročne zo sumy 1021,43 eur od 21.11.2011 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1021,43 eur od 21.11.2011 do zaplatenia. Na preukázanie svojich tvrdení predložil výpis z úveru č. XXXXXXXXXXX, ako aj Sadzobník poplatkov a náhrad R. R. C..R.. platný od 01.10.2010.

Právny predchodca žalobcu - spoločnosť R. R., C..R.. ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa XX.XX.XXXX zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXX podľa §§ 497 až 507 Obchodného zákonníka. Podľa čl. I. predmetom zmluvy o úvere bolo poskytnutie splátkového úveru veriteľom dlžníkovi v sume, mene a za podmienok dohodnutých v zmluve o úvere. Výška úveru predstavovala

sumu 49 600 Sk, úroková sadzba bola určená ako pevná vo výške 18,40% ročne, splatnosť prvej splátky bola dňa 20.12.2006 s tým, že výška splátky predstavovala sumu 1338 Sk, bola dohodnutá mesačná periodicita splatnosti vždy k 20. dňu v mesiaci, splatnosť úrokov mesačne v posledný deň kalendárneho mesiaca a konečná splatnosť úveru na deň 20.11.2011. RPMN bola vo výške 23,01%.

Podľa bodu 2. článku II. zmluvy, dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so súčasťami Úverovej zmluvy, ktorými sú VOP, Úverové podmienky, Sadzobník a podmienky určené zverejnením, za ktorých sa bankový produkt v zmysle úverovej zmluvy poskytuje, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať.

Ako vyplýva z bodu 3. článku II. zmluvy všetky právne vzťahy vyslovene neupravené v úverovej zmluve sa budú riadiť príslušnými ustanoveniami Úverových podmienok, VOP, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi, a to v tomto poradí.

Podľa bodu 4. článku II. zmluvy zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú, podľa § 262 Obchodného zákonníka spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka.

Podľa čl. 7 Všeobecných obchodných podmienok (ďalej len VOP) tieto ustanovenia VOP upravujú záväzkovo-právne vzťahy medzi bankou a klientom - fyzickou osobou, nepodnikateľom, vzniknuté na základe zmluvy o úvere, v ktorej sa banka ako veriteľ zaväzuje, že na požiadanie klienta - fyzickej osoby, nepodnikateľa ako dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky v určitej mene a do určitej sumy a klient - fyzická osoba, nepodnikateľ ako dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa čl. 7 bod 7.2.4. VOP banka poskytne splátkový úver, t.j. peňažné prostriedky do výšky určenej v zmluve o úvere a po splnení podmienok uvedených v zmluve o úvere, a to takým spôsobom, že pripíše peňažné prostriedky v prospech účtu uvedeného v základných podmienkach zmluvy o úvere. Vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov a úrokov sa uskutoční formou splátok klienta.

Podľa čl. 7 bod 7.3.2. VOP pohľadávku z úveru, ktorá sa skladá z istiny, jej súčasti a príslušenstva spláca klient pravidelnými splátkami, periodicitou dohodnutou v základných podmienkach zmluvy. Banka je oprávnená rozhodnúť o spôsobe splácania úveru pred poskytnutím úveru a kedykoľvek počas trvania úverového vzťahu.

Splátka je uhradená včas, ak je pripísaná na účet banky najneskôr v deň splatnosti splátky a banka má možnosť s poukázanou sumou nakladať (čl. 7 bod 7.3.3. VOP).

Podľa čl. 7 bod 7.6.1. VOP ak dôjde k porušeniu akejkoľvek zmluvnej povinnosti alebo zmluvného dojednania zo strany klienta alebo ak je klient v omeškaní so splatením jednej splátky istiny alebo úrokov, ktoré trvá viac ako 10 dní, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t.j. požadovať splatenie pohľadávky zo zmluvy a klient je povinný splatiť pohľadávku zo zmluvy v lehote, ktorú banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti.

Podľa čl. 17 bod 17.4. VOP platia aj po skončení zmluvného vzťahu klienta a banky, až do úplného vysporiadania ich vzájomných vzťahov.

Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ak aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku alebo nie, voči klientovi na tretiu osobu alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky (čl.18 bod 18.14 VOP).

V zmysle preambuly Obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s. pre poskytovanie splátkových a kontokorentných úverov a povolených prečerpaní fyzickým osobám nepodnikateľom (ďalej len Obchodné podmienky), úverové podmienky upravujú právne vzťahy medzi bankou a dlžníkom vzniknuté na základe zmluvy. Úverové podmienky sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy a akejkoľvek inej zmluvy, uzatvorenej medzi bankou a dlžníkom, príp. treťou osobou v súvislosti s úverom alebo

povoleným prečerpaním. Ak úverové podmienky obsahujú úpravu odlišnú od VOP, má úprava úverových podmienok prednosť pred VOP.

Banka poskytne úver spôsobom dohodnutým v úverovej zmluve, a to v primeranej lehote po splnení odkladacích podmienok, ktorých splnenie banka vyžaduje v súvislosti s poskytnutím úveru (čl. 1 bod 1.1 Obchodných podmienok).

Pohľadávku banky splatí dlžník splátkami v periodicite splátok dohodnutej v úverovej zmluve a vo výške splátky, pričom konkrétny spôsob splácania je dohodnutý v úverovej zmluve (čl. 5 bod 5.5.1. Obchodných podmienok).

Ak dôjde k prípadom porušenia, banka je oprávnená najmä vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky, t.j. požadovať splatenie pohľadávky banky v lehote, ktorú banka určí v Oznámení o mimoriadnej splatnosti, a dlžník je povinný v tejto lehote splatiť pohľadávku banky (čl. 8 bod 8.4 písm. a) Obchodných podmienok).

Podľa záverečných ustanovení Obchodných podmienok všetky zmluvné vzťahy uzatvorené medzi bankou a dlžníkom sa riadia Úverovými podmienkami, ak v nich nie je uvedené inak. Dlžník súhlasí s tým, aby Úverové podmienky nahradili pôvodné obchodné podmienky a obdobné dokumenty banky, ktoré dovtedy upravovali úverový vzťah, a to v rozsahu, v ktorom sa tieto podmienky nahrádzajú úverovými podmienkami, a že takéto zmluvné vzťahy sa budú riadiť VOP a úverovými podmienkami, ak v úverových podmienkach nie je uvedené inak. Úverové podmienky nadobúdajú účinnosť dňa 01.02.2006.

V liste zo dňa 12.11.2010 oznámil právny predchodca žalobcu žalovanému, že R. R., C..R.. postúpila na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.10.2010 pohľadávku voči nemu na spoločnosť Havel & Holásek s.r.o..

Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 03.01.2011 adresovaným žalovanému spoločnosť Havel & Holásek s.r.o. žalovanému oznámila, že jeho pohľadávka vyplývajúca zo zmluvy č. XXXXXXXXXX, ktorú uzatvoril so spoločnosťou R. R., C..R.., bola na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 01.12.2010 postúpená na spoločnosť CASH COLLECTORS s.r.o.. Zároveň mu oznámil, že ku dňu postúpenia pohľadávky, t.j. ku dňu 01.12.2010 bol jeho záväzok voči spoločnosti CASH COLLECTORS, s.r.o. evidovaný vo výške 3974,13 eur. Zásielka sa vrátila spoločnosti Havel & Holásek s.r.o. z dôvodu, že adresát je neznámy.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 524 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom.

Postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení (§526 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka).

Podľa § 52 ods. 1, Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55 <<http://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20151101?ucinnost=28.11.2006>>, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. (§ 52 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka).

Podľa § 53 ods. 1, ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka). Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (§ 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Z ustanovení § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis - nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z..

Podľa § 10c uvedeného nariadenia ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

V zmysle § 3 nariadenia v znení účinnom do 31.1.2013 výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 2 písm. a) zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa § 3 ods. 1, ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 4 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu (Občiansky zákonník).

Na uvedený právny vzťah je tiež potrebné aplikovať zákon č. 634/1992 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinný v čase uzavretia zmluvy a vychádzať pritom z ustanovenia § 23a ods. 1, ods. 2, podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení. V tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral právny predchodca žalobcu ako dodávateľ a žalovaný ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah obchodných podmienok bol daný predchodcom žalobcu bez možnosti žalovaného prívodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľské zmluvy, je potrebné na nich aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovaným bola uzavretá zmluva o splátkovom úvere. Aktívna legitímácia žalobcu v konaní je daná na základe predložených oznámení o postúpení pohľadávky zaslaných žalovanému ako aj v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR citovaného žalobcom v žalobnom návrhu.

Ďalej súd zistil, že podľa Zmluvy sa predmetný právny vzťah mal riadiť príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka.

V slovenskom právnom poriadku existuje duálna právna úprava záväzkov, pričom rozlišujeme ich občianskoprávnu a obchodnoprávnu úpravu. Vzťah dvoch kódexov súkromného práva a to Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka je vzťahom *lex specialis* ku *lex generalis*, pričom použitie Občianskeho zákonníka je subsidiárne - právne vzťahy podriadené režimu Obchodného zákonníka sa budú riadiť Občianskym zákonníkom v tých otázkach, ktoré Obchodný zákonník neupravuje. V rámci obchodno-záväzkových vzťahov existuje aj skupina vzťahov, ktoré môže označiť ako fakultatívne obchodné záväzkové vzťahy, v ktorých si zmluvné strany môžu v súlade so zásadou zmluvnej voľnosti dohodnúť obchodnoprávny režim svojho záväzku (§ 262 Obchodného zákonníka).

Obchodný zákonník aplikáciu právnej úpravy inštitútu spotrebiteľských zmlúv nevyklučuje, ani komplexne neupravuje osobitným spôsobom a ide o kogentné ustanovenia Občianskeho zákonníka, je nevyhnutné

ju v skutkovo relevantných právnych vzťahoch aplikovať, pričom nie je relevantné či ide o relatívne obchodný záväzkový vzťah, absolútny obchodný záväzkový vzťah alebo fakultatívny obchodný záväzkový vzťah. Právna ochrana spotrebiteľa je jednou z priorit oblastí záujmu nielen práva Európskej únie ale aj nášho

právneho poriadku. Nie je prípustné, aby sa kogentné normy určené na ochranu spotrebiteľa obchádzal zvolením iného zákona, ktorý primárna nie je určený na úpravu či realizáciu spotrebiteľských vzťahov, t.j. vzťahov, ktoré vznikajú pri nákupe tovarov a poskytovaní služieb spotrebiteľom, ktorí nekonajú pri uzatváraní zmluvy v rámci svojej podnikateľskej či inej zárobkovej činnosti. Zvolenie režimu Obchodného zákonníka nie je prípustné v prípadoch tzv. typových spotrebiteľských zmlúv, keď z celého kontextu uzatvorenej zmluvy je zrejmé, že sa uzatvára v zmysle Obchodného zákonníka len preto, aby sa vylúčili právne normy určené na ochranu spotrebiteľa. Nie je ani prípustné, aby dvom spotrebiteľom v porovnateľnej situácii neboli garantované rovnaké právne prostriedky a ochrana len s ohľadom na to, dodávateľ zvolí režim iného zákona. Aj pri zmluvách uzatváraných v zmysle Obchodného zákonníka je potrebné pri realizácii či aplikácii práva postupovať podľa ustanovení o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku či osobitných právnych predpisoch ako napr. zákon o spotrebiteľských úveroch, zákon o ochrane spotrebiteľa.

Na základe vyššie uvedeného súd vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania ako spotrebiteľskú zmluvu.

Ako vyplýva z § 100 Občianskeho zákonníka právo sa premičí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premičanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premičania dovoľá, nemožno premičané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premičacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

V zmysle § 103 Občianskeho zákonníka ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premičacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premičacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

Podľa § 111 Občianskeho zákonníka zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka nemá vplyv na plynutie premičacej doby.

V zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 01.05.2014 orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premičania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Vzhľadom na uvedené je súd povinný aj z úradnej moci prihliadať na oslabenie nároku žalobcu voči spotrebiteľovi z dôvodu jeho premičania. Ide o procesné ustanovenie, ktoré je súd povinný aplikovať v čase rozhodovania o predmetnom nároku.

Ako je zrejmé zo zmluvy o úvere, konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 20.11.2011. Začiatok plynutia premičacej doby je potrebné stanoviť v súlade s ust. § 103 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premičacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premičacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

Jednotlivé splátky sa premičujú samostatne od ich zročnosti až do okamihu, keď dlžník nesplní niektorú zo splátok. Nepremičanými splátkami tak sú splátky splatné tri roky späťne od podania žaloby, teda splátky splatné po 17.01.2011, žaloba bola podaná dňa 17.01.2014. Keďže v danom prípade bola splatnosť jednotlivých splátok dohodnutá k 20. dňu v mesiaci, nepremičanými splátkami sú tie, ktoré sú splatné odo dňa 20.01.2011, takto je spolu nepremičaných 11 splátok, nakoľko konečná splatnosť bola dojednaná na deň 20.11.2011.

Pokiaľ ide o aplikáciu všeobecnej trojročnej premičacej doby podľa Občianskeho zákonníka a nie štvorročnej podľa Obchodného zákonníka na daný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, súd považuje

za potrebné poukázať na to, že prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až §54 Občianskeho zákonníka. Dualistický systém záväzkového práva (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy a pod.) v našom právnom poriadku síce dlhodobo funguje, avšak niet rozumného dôvodu na skonštatovanie, že na premlčanie v spotrebiteľsko-právnej, a teda typickej občianskoprávnej veci má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi podnikateľmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre nepodnikateľov výhodnejšia.

Popretím úveru ako absolútneho obchodu sa nemôže rozumieť stav, ak súd aplikuje ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré má svoj obsah a ktorým zákonodarca sledoval dôležitý cieľ v spotrebiteľských zmluvách bez ohľadu na typ zmluvy, teda aj v prípade absolútnych obchodov (absolútne obchody sú vzťahy regulované Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy). Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by z pôsobnosti ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka boli vylúčené niektoré typy spotrebiteľských zmlúv. Teda ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka reguluje aj absolútne obchody.

Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka je ustanovením lex specialis s dopadom na všetky spotrebiteľské zmluvy, a teda aj na odložené platby v spotrebiteľských vzťahoch vrátane úverov.

Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka preto treba vykladať tak, že v prípade dualistickej právnej úpravy inštitútov súkromného práva sa na spotrebiteľské právne vzťahy nepoužije obchodné právo (Obchodný zákonník), ak aplikáciou konkrétnej zmluvnej podmienky by sa postavenie spotrebiteľa oproti občianskoprávnej úprave zhoršilo. Ustanovenie § 54 ods. 1 je dôsledkom transpozície čl. 8 smernice. Smernica síce neharmonizuje dualistické právne úpravy inštitútov súkromného práva, no na druhej strane nebráni ani regulácii, akú predstavuje ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ktoré bráni akémukoľvek zhoršeniu postavenia spotrebiteľa oproti Občianskemu zákonníku, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Čo sa týka jednotlivých nárokov, úver bol žalovaným poskytnutý pri úrokovej sadzbe 18,40% ročne. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009).

Úroková miera podobného úveru v bankách v čase poskytnutia úveru (november 2006, spotrebiteľský úver od 1 do 5 rokov) činila úrok 13,29% ročne. Vzhľadom na vyššie súd považoval dohodu o výške úrokov za platnú, keďže mal za to, že táto výška úroku nepresahovala v podstatnej miere úrokovú mieru poskytovanú peňažnými ústavmi.

V zmysle VOP klient splácal pohľadávku z úveru, ktorá sa skladala z istiny, jej súčastí a príslušenstva, teda súčasťou dojednanej výšky splátky bol aj poplatok za správu úveru v sume 1,99 eur (60 Sk) mesačne. Potom splátka istiny a úroku z úveru po odpočítaní poplatku za správu úveru v sume 1,99 eur predstavuje sumu 42,42 eur (výška splátky 44,41 eur - poplatok 1,99 eur) a keďže žalobca má nárok na 11 nepremľčaných splátok, pričom nepremľčanými boli splátky, ktorých splatnosť nastala po 20.01.2011 každá v sume 42,42 eur, súd vyčísľil pohľadávku z úveru vo výške 466,62 eur preto súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 466,62 a čo do zvyšku žalobu zamietol.

Čo sa týka poplatku za správu úveru, tak v zmysle zmluvy bol žalovaný ako klient povinný platiť banke poplatok za správu úveru v sume 1,99 eur mesačne.

Ako vyplýva z § 2 písm. e) zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy na účely tohto zákona sa rozumie poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi pri poskytnutí úveru, okrem úrokov.

V zmysle § 37 ods. 21 zákona NR SR č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o bankách“) banke, zahraničnej banke a pobočke zahraničnej banky sa zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu; to neplatí, ak ide o účet podľa § 708 až 715 Obchodného zákonníka, osobitného zákona alebo osobitnú službu, ktorá nie je podmienkou úverového vzťahu a ktorej podmienkou poskytnutia je písomný súhlas spotrebiteľa.

Zákaz podľa ustanovenia § 37 ods. 21 sa prvýkrát uplatní na úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu, splatnú po 9. júni 2013 (§ 122s ods. 4 Zákona o bankách).

Z vyššie citovanej úpravy obsiahnutej v Zákone o bankách vyplýva, že účinnosťou novely č. 132/2013 od 10.6. 2013 priamo zákon zakazuje bankám požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie úverových účtov. Možno konštatovať, že predmetná novelizácia bola akýmsi vyvrcholením v podobe zákonnej úpravy zákazu žiadania poplatkov za vedenie úverových účtov ako účtov, ktoré vznikajú na základe úverového vzťahu, ale ľuďom nič neprinášajú a sú dôležité iba pre finančné inštitúcie.

V danej právnej veci sa jedná o poplatok, ktorý mal byť dojednaný a jednotlivé zložky sa stali splatnými ako súčasť splátky úveru pred uvedenou novelou zákona o bankách. Súd však predmetné dojednania o poplatku za vedenie úveru podrobil súdnej kontrole v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a predmetné dojednanie súd vyhodnotil ako neprijateľnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Je nesporné, že žalovaný ako klient a dlžník z úverového vzťahu bol povinný platiť žalobcovi ako veriteľovi poplatok za správu úveru. Teda laicky povedané a rovnako asi aj chápané priemerným spotrebiteľom, žalovaní boli povinní platiť žalobcovi ako veriteľovi za to, že tento pre svoju vlastnú potrebu vykonával akúsi správu úverového účtu, teda sledoval prijatie splátok, prípadné omeškania alebo iné pohyby na účte. Súd má za to, že keď žalobca ako veriteľ poskytol žalovaným ako dlžníkom úver, bolo len v jeho kompetencii, ako sa rozhodne predmetný úver spravovať, no je neprípustné, aby náklady s takouto činnosťou znášali žalovaní ako spotrebiteľia, ktorí predsa za poskytnutie úveru, resp. konkrétnej finančnej čiastky zaplatili žalobcovi ako veriteľovi odplatu vo forme úroku z úveru a preto na žalovaných ako spotrebiteľov a dlžníka nemožno prenášať úhradu takýchto nákladov. Zákon o spotrebiteľských úveroch hovorí o poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, no nemožno prijať záver, že pod takto definovaný pojem poplatku možno subsumovať akúkoľvek sumu určenú veriteľom predstavujúci úhradu jeho nákladov, pričom sa jedná o poplatok a úhradu predmetnej sumy, za ktoré spotrebiteľovi nie je poskytované žiadne protiplnenie, keď žalovaným zrejme nebol poskytovaný výpis z predmetného úverového účtu a ani nemali prístup k informáciám a údajom vedených na účte, teda jednalo sa čisto o administratívno-technické údaje pre žalobcu ako veriteľa. Na základe uvedeného potom súd nárok žalobcu na zaplatenie tejto časti nároku tak ako je uvedené vyššie zamietol.

Žalovaný sa s plnením svojho peňažného záväzku dostal do omeškania, preto ho súd zaviazal zaplatiť aj úrok z omeškania vo výške 9,25% z dlžnej sumy od 21.11.2011 (t.j. dňom nasledujúcim po postúpení pohľadávky na žalobcu), ktorá je v súlade s príslušným ustanovením Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády, tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

O trovách konania vo vzťahu žalobca a žalovaný súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorého, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Z uplatnenej sumy 1021,43 eur bolo žalobcovi priznaných 466,62 eur, teda žalobca mal v konaní úspech 46% a neúspech 54%, čo predstavuje úspech žalovaného. Z uvedeného je zrejmé, že úspech účastníkov v predmetnej veci je približne rovnaký, súd preto rozhodol o trovách konania tak, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Čo sa týka vedľajšieho účastníka, ktorý vystupuje na strane žalovaného, jeho nárok na náhradu trov konania sa odvíja od úspechu, resp. neúspechu účastníka, na strane ktorého v konaní vystupuje.

Súd vedľajšiemu účastníkovi v 1.rade a vedľajšiemu účastníkovi v 2.rade náhradu trov konania nepriznal, nakoľko bral zreteľ na to, že mimo oznámenia o vstupe a doručení všeobecne formulovaného vyjadrenia nevykonali vo veci žiadne iné úkony, nevyjadrili sa k veci ani po doručení žaloby a príloh a nezúčastnili sa ani pojednávania a teda možno konštatovať, že im ani nevznikli účelne vynaložené trovy.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým :

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.